

Миланъ и Милошъ съ Кара Георгія противу Турцы-тъ.

Въ год. 1807. ся рани Милошъ злѣ като ударяхъ на юришъ на единъ турскій обкопъ при Ужицѣ. Въ год. 1810. отиде Миланъ като депутирецъ при рускій-тъ станъ въ Букурещъ, гдѣ-то на скоро при това и умрѣ.

Милошъ взѣ сега заедно съ свои-тъ братія изъ благодарение спротивъ братовчета си това презимя Обреновичъ като фамилярно имя, както ся и назовава Милошъ Теодоровичъ Обреновичъ. —

Въ каквы околности намѣрихмы въ год. 1813. Милоша, спомянахмы въ крацѣ по-горѣ. Сега остава още само повъзможности въ кратко да проговоримъ и заради достойны-тъ дѣла отъ животъ-тъ на негова-та въ много отношенія знатнѣх исторіѣх. —

Въ год. 1813. като оставихъ съ изятие само на Милоша всички-тъ отличны войводы отечество-то си *), упрѣлъ бѣше всичкій народъ очи-тъ си на Милоша Обреновича.

*) Отъ Милошевы-тъ другове и войводы, кан-то бѣхъ забѣгнали, много ся трудихъ да го придумать да остави отечество-то си и да иде подиръ тѣхъ. Яковъ Ненадовичъ бѣше ся върналъ въ Сърбіѣ за да бы предумалъ Милоша да остави отечество-то си, нъ всичко бѣше всуе, Милошъ ся непредума; напразно му думаша Яковъ да не пѣхва животъ-тъ си въ опасность, като е всячко изгубено; и че това е най-голяма лудость и крайно безумие. Милошъ му отговори както что отговаряше и на други-тъ: „Чули брате! азъ не оставямъ огнищо-то си, зашто-то немамъ къдѣ. Зеръ да бѣгамъ въ чуждъ земя, и да търся въ нѣхъ прибѣжище, а Турцы-тъ да влакятъ на робство майкѣ ми съ старны-тъ